

Markó Béla

Ennyi

*Albrecht Dürer: Ecce homo,
1512, rézmetszet, 117 x 75 cm,
Art Museum, Princeton*

Míg él, a lelke elmosódott lábnyom,
de holtan sokkal veszedelmesebb,
a rothadásból még minden lehet,
ki tudja, hogy mit táplál majd a nyáron,

s mi múlandó vajon, és mi örök,
mert jobb a prédikáló bizonyosság,
egy gyöngye Isten udvari bolondját
elnézni így, mint hogyha megszökött

és tényleg mennybe ment, megnyugtatóbb
lenne, ha szem előtt maradna végig,
s láthatnák, hogy ugyanolyanra érik,

mint más, hiszen a közülük valót
úgyis kiismerik, de ismeretlen,
mi véget ért a Gecsemáné kertben.

Csak testek

*Rubens: A töviskorona, 1612 előtt,
olaj, fatábla, 125,7 x 96,5 cm,
Ermitázs, Szentpétervár*

Persze hogy én ítéltem őket el,
s nem ők teszik vállamra a keresztet,
de köztük van, aki majd fölemel,
és az is, aki a lelketlen testet

magához öleli egy pillanatra,
mert most lettem csak élő Istene
még Pilátusnak is, aki tagadja
nyilván, hogy már a lélek nincs velem,

csak testek járnak-kelnek körülöttem,
a lelkük én vagyok, és egyszülöttem
mostantól mindahány, mert engemet

feszítenek meg, már-már delegálnak,
hogy értelmet adjak a keresztfának:
előre küldenek maguk helyett.

Stáció

A lándzsa úgy döfött az oldalába,
mint réműlt bolygóba egy ragyogó
fénycsóva, hirtelen minden folyó
kitért medréből, szétszakadt a mája

vagy felrobbant a szíve, tengerek
csaptak az égig, mind magukba mosták
a napküllőket, mint véres borostát,
a szegtől már elébb kettérepedt

az egyik csont, a használt levegőt
kiprészelt s meggyűrte a tüdőt
a roskadt test, és darabokra törte

a bordákat is, most már önmaga
csupán, s még azelőtt nyers földszaga
van mindennek, hogy letennék a földre.